

Alex Donovici

Stela Damaschin-Popa

illusztrációival

CSUDI

a pacsirta

A tél megmentése

MÓRA

A mű eredeti címe:
ALEX DONOVICI: Țup - Salvatoarea iernii
Copyright © Curtea Veche Publishing, 2019

Fordította: Koszta Gabriella
Illusztráció: Stela Damaschin-Popa

A könyv megjelenését a Román Kulturális Intézet támogatta.

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánossághoz közvetítését – szigorúan tilos.

A kiadó könyveit kedvezménnyel
megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu

Hungarian translation © Koszta Gabriella, 2023
Illustrations © Stela Damaschin-Popa, 2019
Hungarian edition © Móra Könyvkiadó, 2023

Alex Donovici

CSUDI

A TÉL MEGMENTÉSE

Stela Damaschin-Popa

illusztrációival

MÓRA

TARTALOM

ELSŐ RÉSZ

- Nem jön már a tél / 11
Ijesztő rejtély / 19
A szép György / 23
Hópehely, a furcsa fióka / 29
A pulyka titkos kincse / 34
A sárkányok háza felé / 39
Porba rejtőzve a világ szája előtt / 44
Az elrablás / 54
Az erdő forrósága / 58

MÁSODIK RÉSZ

- Buhu, Villámgyors és Ség sietnek segíteni / 67
Az utolsó pillanatban megmentve / 72
Egy csepp boldogság a tüzes tengerben / 78
A sárkányok és a piros emberek / 84
Csudi terve / 90
György helyrejön, és micsoda hős lesz! / 98
A viszontlátás / 104
A remény sohasem hal meg / 112
A tél a csodák évszaka / 120

ELSŐ RÉSZ

NEM JÖN MÁR A TÉL

Villámgyors úr, a csiga, sebesen, mint a nyíl, megérkezett az erdei tisztásra, ahol Csudi éppen a reggeli tornagyakorlatait végezte. Igen, Csudi minden reggel tornászik, mert Erdei Buhu azt tanította neki, hogy ez egészséges. És igen, Villámgyors úr egy ideje szélesebben járkál az erdőben, de ezen már senki sem csodálkozik. Bebizonyította, hogy nagyon fürge tud lenni, amikor hívta a hódokat, hogy kiszabadítsák Erdei Buhut a kivágott tölgy lombja közül. Most viszont mindenki lélegzet-visszafojtva várta Villámgyors úr és a medve mérkőzésének eredményét. Emlékeztek, az előző mese úgy végződött, hogy a csiga elrohant megbirkózni a medvével. Ezért az egész erdő aggódott a csiga épségéért.

– Jó reggelt, Villámgyors úr! – kiáltotta Csudi hangosan, hogy a csiga még időben meghallja, és legyen ideje megállni.

– Hát te, kislány? – kiáltott vissza a csiga a nagy rohanásban. – Várj, lassítok!

És egy szempillantás alatt lefékezett, miközben kikaparta maga alatt a fűvet, és hatalmas porfelhőt kavart.

Pontosan Csudi mellett állt meg, annyira közel, hogy majdnem elütötte.

Csudi figyelmesen tanulmányozta. A csiga testén sérülések nyomát kereste. Villámgyors úr kissé lefogyott a sok loholástól, de egyébként nem volt semmi baja. A csigaháza ép volt, egyetlen karcolás sem látszott rajta.

– Miért bámulsz engem úgy, kislány? Mindjárt kiesik a szemed, mint valami csigának, ha-ha-ha! – nevetett a csiga a saját viccén.

Villámgyors úr megengedte magának, hogy Csudival viccelődjék, hiszen nagyon jó barátok voltak, amióta ketten megmentették az erdőt. És Csudinak volt humorérzéke.

– Éppen az jutott eszembe, hogy ha túl gyakran ekkorát fékez, semmi sem marad önből a szemén és a csigaházán kívül, Villámgyors úr! – felelte mosolyogva Csudi.

– Ha-ha-ha, tetszel nekem, ahogy múlik az idő, egyre szórakoztatóbb vagy! – mondta a csiga.

– Villámgyors úr, félek megkérdezni... Megmérkőzött a medvével? A medve jól van? Mert látom, ön még egészben van...

– Megkegyelmeztem neki, gyermekem. Amikor az erdő szélére értem, ahol meg kellett volna birkóznunk, úgy láttam, nincs valami jól. Borzasztó fáradtnak tűnt,

egyfolytában ásítózott, alig dünnyögött. Arra gondoltam, biztosan itt az ideje a téli álmának, hiszen december van; és te is nagyon jól tudod, hogy a medvék ilyenkor aludni térnek. És még valamit észrevettem: úgy izzadt, mintha egy vízesés zubogna a feje búbjától a farkincájáig. Jó, mondjuk, hogy farok, mert szegénynek csak egy nyomorult kis csonk van a farka helyén. Ez az erős verejtékezés ekkora szőrrel teljesen érthető. Tényleg, mindig felmerül bennem a kérdés, hogy a medvéknek miért nincsen nyári bundájuk. Olyan, mint egy fürdőruha... De hát mégsem volt normális, hogy úgy ömlött róla a víz. Hiszen a medvék még kánikulában sem izzadnak. De... Tényleg, nem vetted észre, hogy az erdőben egyre melegebb van?

Igen, Csudi is észrevette. Ő is izzadt, pedig általában a madarak sem izzadnak. És nemcsak ők. Annak ellenére, hogy már pár napja beköszöntött a december, az erdőben még mindig meleg volt. Amikor tulajdonképpen egyre hidegebbnek kellett volna lennie. Még furcsább volt, hogy a meleg nem föntről, a naptól jött. Sőt, a nap nem is nagyon mutatkozott, mint általában tél elején. Nem árasztott fényt magából. A nappalok egyre rövidebbek lettek, az éjszakák hosszúak, a fák levetették a lombjukat, a tölgyfáról lehullott a makk, és a vándormadarak melegebb országokba mentek. Bár látva, hogy milyen

meleg van, már ők is inkább maradtak volna. Végül mégis abban bíztak, hogy – szokásához híven – csak beköszönt a tél a hóval együtt, és mégiscsak elmentek.

A meleg valahonnan az erdőből jött, nem a napból. Lassan terjedt a föld fölött, mint a sűrű köd, és fura szaga volt. Nagyon kellemetlen. Nem füst lehetett, mivel nem volt füstszagú. Az erdőben elégett egy-egy fa a villámcsapástól, tehát az állatok ismerték a füstszagot. Ez nem az volt, hanem valami más. Valami, ami kiszárította a fűvet, megfullasztotta a fák gyökereit, és lassan felemelkedett a lombjukig.

– Észrevettem, Villámgyors úr. Nekem is nagyon melegem van – felelte Csudi. – Tudja, nekem a földön van a fészke, és pár napja aludni sem tudok benne. Annyira átmelegedett, hogy úgy érzem, megfővök a fészkeben, mint egy fazékban. Ráadásul megfulladok ettől a rémes szagtól. Az utóbbi éjszakákon meghívott Erdei Buhu az odújába, hogy aludjak ott. Ott egy kicsit hűvösebb van, mert távolabb van a földtől. De ez a füst vagy micsoda odáig is felmegy, fel az odúig.

– És Buhu mit szól ehhez a meleghez?

– Ő sem tudja, mi történhet, és szerinte ez egyáltalán nem jó. Reméli, hogy egyszer csak megérkezik a hideg meg a hó. Csapadék nélkül kiszárad az erdő. Kipusztulnak a fák, és mind hajlék nélkül maradunk, Villámgyors úr.